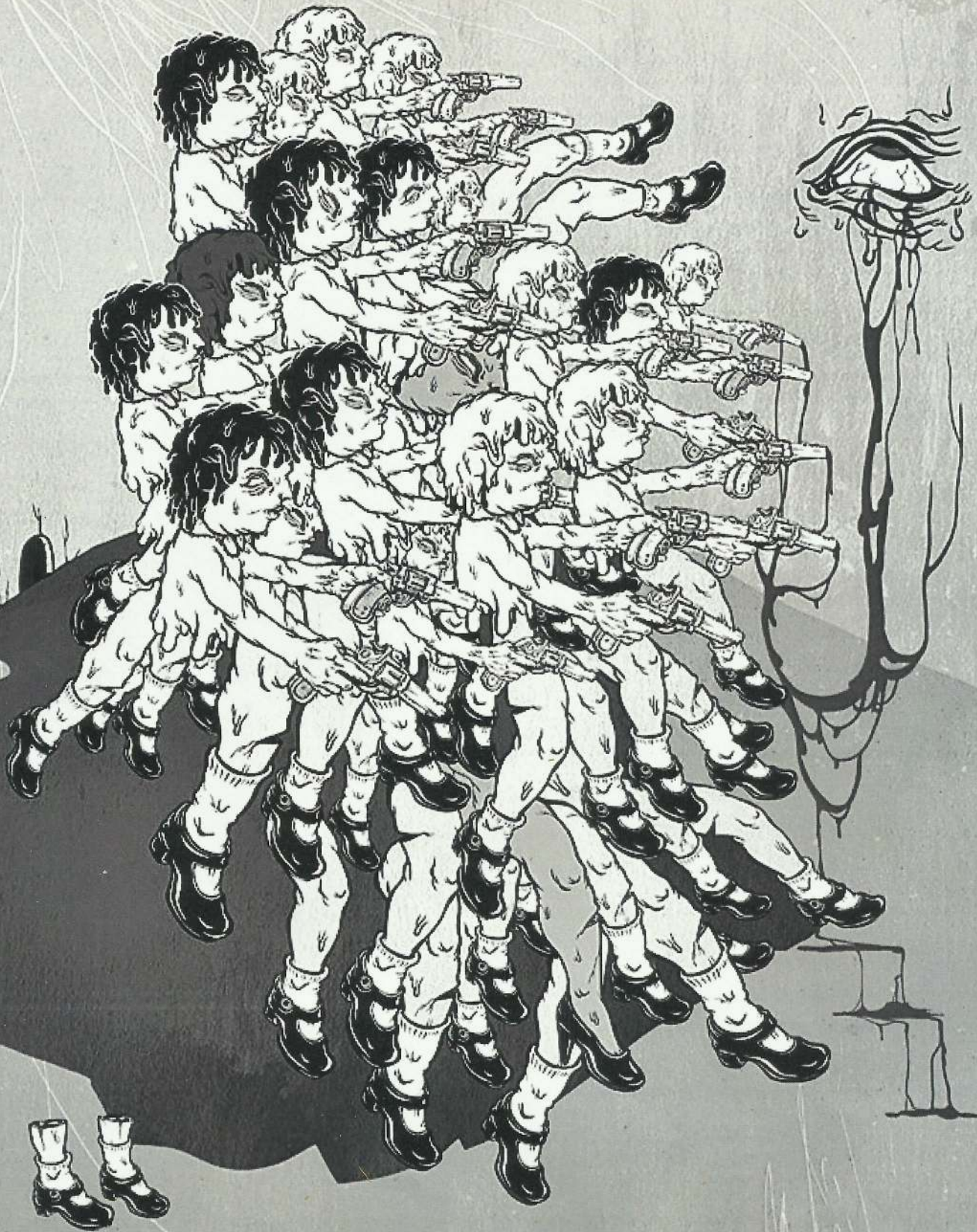

VOID ZINE #12

HAZİRAN-TEMMUZ / 2016

Merhaba mutlu evliliklerin ürünleri. Bu, onbir ayın sultanı tadlandırılcı ramazan şerbeti Void'un onikincisi.

Bu sayıda:

Ekin Metin Sozöpek, Gizem Aktan, Ozan Öztelli, Müslüm Çizmeci, Hals, Mustafa Uysal, Sadık Yavuz, Erdal Erdem ve Uluer Oksal Tiryaki'den şiirler,

Emre Varışlı, Eren Karatepe, Sonat Yurtçu, Volkan Yalçın, İlker Artıran ve Mert Serim'den öykü ve serbest metinler,

Elif Varol Ergen, Ekin Deniz Kaya, Semih Yıldız, Göktuğ Öncü'dan görsel işler,

Meltem Canaslan'ın Türkçeleştirdiği Jean Genet röportajı,

Ve mini bir Document1 röportajı göreceksiniz.

voidfanzine@gmail.com

facebook.com/voidzine

twitter.com/voidzine

TOKYO TİŞÖRTÜ

asfalta bak.

yol ve surat çizgilerine basarak
eve dönen
kadınsız erkeklerin
kesik bileklerine düşen
kanlı şeritlerden nefret eden kadın
siluetleriyle süslü
ölü martıları
göreceksin!

kırık el, ten taşıyor
yorgun et tamamlıyor;
o konteynirlara bakma oğlum!
duvarlarına bak!

tükendi rota!

inşaatlarda
apartmanlarda
kuyruklar var
apartmanlarda
nizami fauller var
odana dön radyona davran
bir dağın kendisine değil
anlamına yaslan

patlak lastiklere
sigara paketlerine
vajinalara
memelere
göt deliklerine
mor suratlarla
morg deliklerine
doğru açılan
sıvasız evlerin içinden
geçerek
tenha arazilere dökülen
bu keskin raylar

bizi ikiye bölecek!

asfalta bak.

iyi üzül;
yorgun banliyö
hiçbir binaya çarpmadı
kadın indi
kadın beni görmeyecekti.
sessizlik.
ve gece eşittir
hüzün
antidepresanlar
ve orgazmlar;
herkes için birer fırsat eşitsizliği,
herkes için birer kesici alet
ve birer iç organ meselesi

yazık ki biletim ve istikrarım yok
tatildeyim

tokyoya gitmeliydim
orada köpek eti yiyip
tişörtüme japon diliyle yazdırmalıydım:
kör bu yüzyılın mevsimleri
sağır yüzyılın kedileri

-köpekler tokyoya!
-köpekler tokyoya!

köpekler tokyoda değil
şimdilik değil
henüz değil

asfalta bak!

gecenin içinden geçemeyen
ölü kedilerin
yüzülmüş derileriyle süslü
o kanlı bariyerleri
göreceksin!

ULUER OKSAL TİRYAKİ

ÇIĞLIKLARIN DAİMA SPAM KLASÖRÜNE DÜŞECEK

Cinnetini erken geçirmiş İstanbul'un dingin bir öğleden sonrasında yataktan kalkıyorsun. Perde aralığından baktığın dünyada, her şey yolunda görünüyor. Bugün açılış var. İki hafta ne çabuk geçti değil mi? Çektiğin fotoğrafları internette gören bilindik bir fotoğrafçı sana mesaj atmıştı. Ne de olsa artık herkesin, ödediği internet faturasıyla açabildiği kişisel sergi alanı var. Yüklediğin artistik fotoğraflar; bol görüntülenme ve bol beğeni alıyordu almasına da, seni asıl coşkulandıran ve meranın rahatlatan rüzgarlarını tattıran o mesajı okuduğunda, sigorta-maaş manyağı ailenin aleni geri vites yapacağını düşünmüştün. Şehrin kirli sakallı [yaş haddinden] ünlü sanatçısı, çektiğin fotoğrafları takdir ediyor, mümkünse seninle tanışmak istiyordu. Bugün açılacak karma serginin şatafatlı özel kokteyline davetliydin.

Telaşe mahal vermeden hazırlanıyorsun. Uzun süredir nasıl göründüğünü umursamamana rağmen bugün en sevdiğin böcekli bluzunun altına lacivert dar kotunu çekiyorsun. Duru bir makyaj yaptıktan sonra birazcık da saçlarınla oynuyorsun. Çünkü biliyorsun ki; bir imaj cennetinde yaşıyorsan, sorumluluklarını yerine getirmen gerekiyor.

Şirinevler meydanı sana ilk kez bu kadar şirin görünüyor. Kozmik saçmalığa bulaşmak için daha ideal bir gün olamaz heralde diye düşünüyorsun.

Metrobüste yine boş koltuğa toslayamıyorsun. Körükte, tutacak demiri zorlukla bulup zoraki hazırol modundayken, ansızın aklına annen baban geliyor. Seneler önce, kasvetli bir aile toplaşmasında, ben fotoğrafçı olacağım dediğinde, dehşetle karışık korkulu yüz ifadelerini hatırlıyorsun. Onların gözünde, kayıtlı olduğun iktisat lisansını bitirmen bütün dertleri sona erdirecekti. Hobi kelimesini çok seviyorlardı. Allem edip kallem edip o makineyi aldırmaştın, lens almak için çalışmak zorunda kalmıştın, deklanşöre basmak için okulunu uzatmıştın.

Akşam tanışacağın, sanatına değer veren adamın, taşaklı bir ajansla iş yaptığını biliyorsun. Buradan para kazanma yolun da açık. Şans yüzüne öyle bir gülüyor ki saçılan tükürükler yüzüne yapışıyor.

İstiklal'e giriyorsun. Erkencisin. Serginin açılışına daha saatler var.

Geçen sene Nevizade'deki garson olarak çalıştığın bara gitmek aklına geliyor. Orada sana birayı indirimli fiyattan veriyorlar. Dört kat merdiven çıkmak seni yoruyor. Servis elemanları değişmiş ama barmen Sarı yerli yerinde duruyor. Eski günlerden muhabbet, hasbihal, şakalar derken üç birayı deviriyorsun. Bir tane daha. Hadi bunu da doldur.

Sonra kıvırcık saçları ile Özge geliyor ve rejisör, gişede çakılmaya mahkum filminin çetrefilli finalini çekmeye başlıyor. Tehlike çanlarının asabi melodilerini işitiyorsun. Yıllar önceki ekürin Özge, tüm günahlarıyla sana katılıyor. Onunla da biraz daha içiyorsun. Telefonuna bakıyorsun. Hala açılışa saatler var. Bir bira daha söyledin. Artık sarhoşsun. Paraflaş kahkahalar saçıyorsun. Özge, cebinden çıkardığı hapları avucunun içinde sana uzatıyor.

Uh-oh.

Ne bok yiyeceksin şimdi?

Hiç bir şey. Çünkü kafan gidik. Hap atmayalı da üç ay olmuş.

Tereddüt etmeksizin yutuyorsun hapı. Özge'yle bardan kalkıyorsun. İki muzır genç kız, Beyoğlu'nu adeta yırtıyorsunuz. Şekerler patlıyor ve her gördüğünüz şeyin çekiciliğine büyülenmişcesine bakıyorsunuz. Kanat ve Fındık'ın üç kulfallah okunmuş ruhları bedenlerinize sirayet etmiş, barındırdığınız tüm acılar kafesten çıkmış...

Gezi parkı çimlerindesiniz. Saatine bakıyorsun. Sergi demin açılmış. Hızlı adımların planlayıcısı kıyak kafalarla Cihangir'e varıyorsunuz.

Galerinin önündeki sanatseveci kalabalığı umursamadan kapı önüne geliyorsunuz. Can sıkıcı bir probleminiz var. Kapıya diktikleri kiralık izbandut. Bu vitaminli davarın iki aciz misyonu var; alkol tırtıklayıcılarını içeri almamak ve davetlileri güvende hissettirmek... Lavuğun ansızın uzayan eli, geçmenize müsaade etmiyor. Nazikçe sana diyor ki: "Hanımefendi. Sergiye geldiyseniz, yarın açılacak. Bugün özel açılış partisi var." Budala gibi bakıyorsun ona, davetli olduğundan bahsediyorsun. Adam yokuş yapıyor, çünkü adam mahallede büyümüş, çünkü adam cayı cayı patladığının farkında, çünkü adam sizin bedava şarap peşinde olduğunuzu düşünüyor. En nihayetinde seni davet eden fotoğrafçının adını veriyorsun. İzbandut içeri giriyor. Çok utanıyorsun, fazla utanıyorsun, kapı önündeki herkes sana, Jüpiter olmuş gözbebeklerine, yüksek voltaj cereyana maruz kalmış zangır zangır titreyen çenene bakıyor. O anda farkediyorsun garip görüldüğünü. Özge'ye bakıyorsun ve eğer sen de aşağı yukarı öyle görünüyorsan büyük bir utanç sebebiniz olduğunu düşünüyorsun.

Hiperaktif yarı koma halinizle, izbandut dönmeden ayrılıyorsunuz mekan önünden. Geleceğe sıçramayı erteliyorsun. *"N'olcak ki başka zaman tanışırım."*

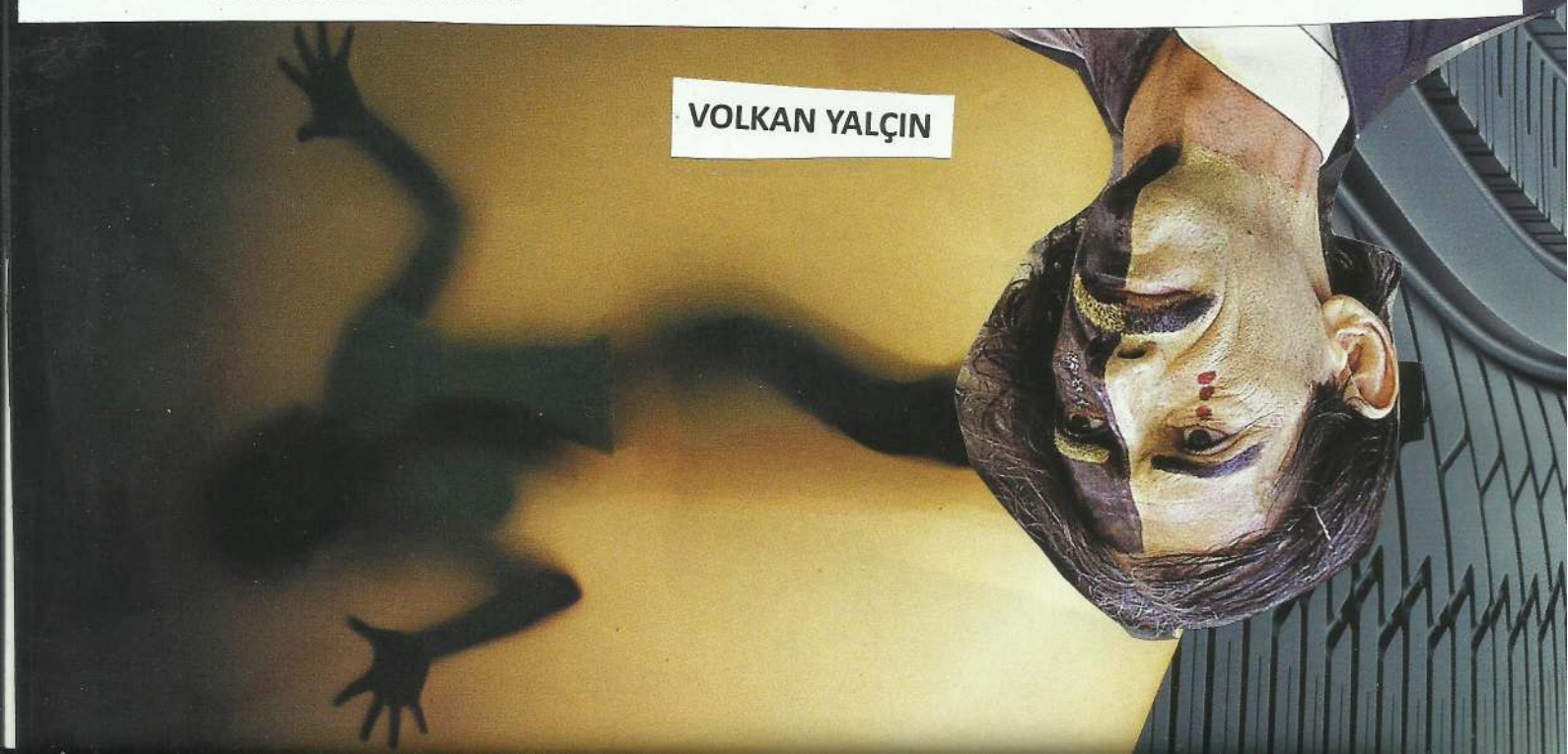
Sıraselviler'den meydana doğru yollanırken; şans kapının maymuncuğunu denize fırlattığını çoktan unutmuşsun.

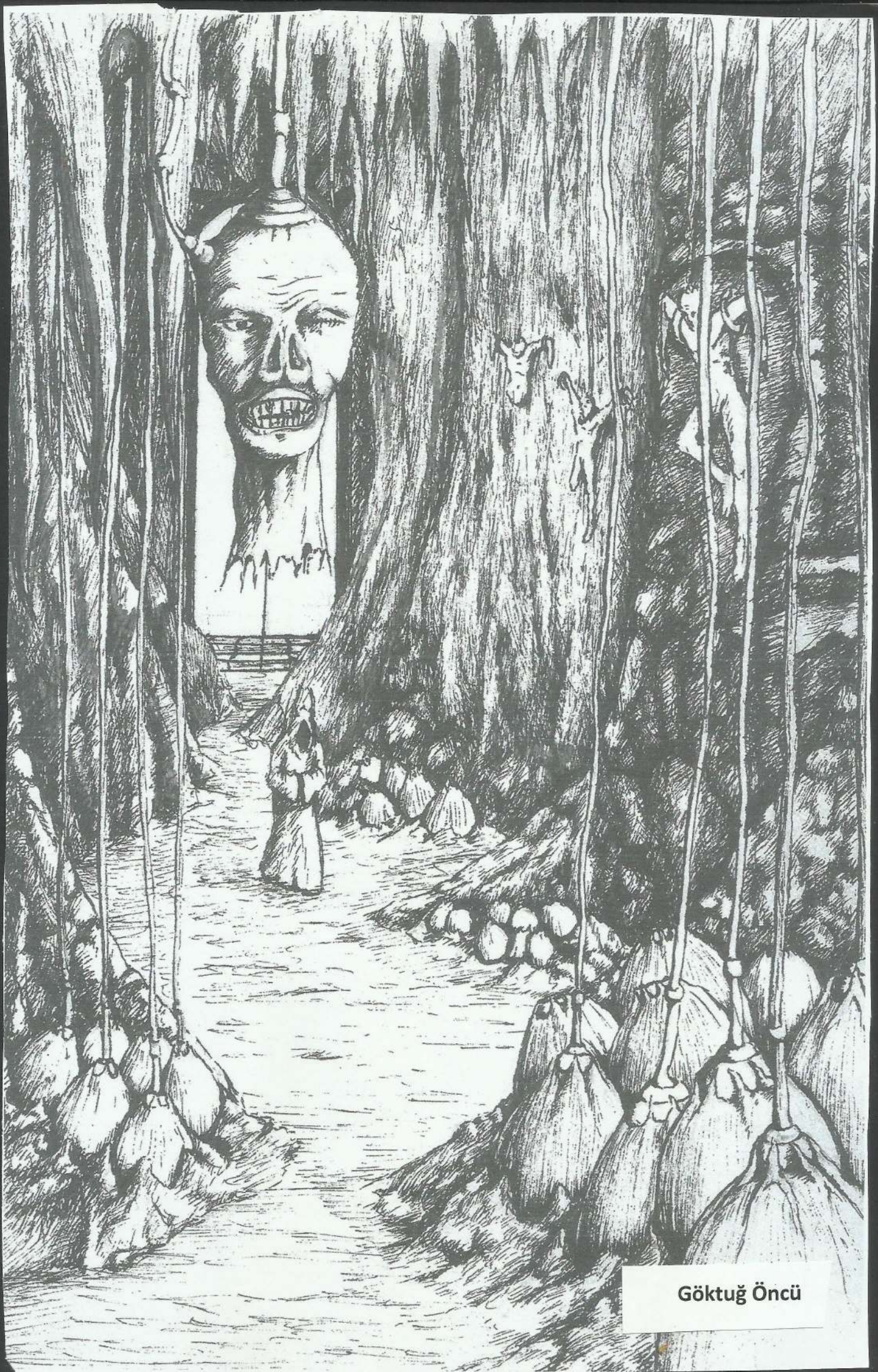
Alman Hastanesini geçtiğinde, iki adım önünde, işe geç kalmış gibi koşuşturan Özge'nin omzuna dokunuyorsun. Serotonin yüklü çehresiyle sana dönüyor. Ona diyorsun ki: "Birer tane daha atalım mı?"

Ve artık bilmem kaçınıcı kez tekrarlanan yegane döngüyle baş başasın. Aldığın keyif şüphesiz kara delikler doldurur ama götördüklerinin muhasebesini kim tutacak? Gül, sevgi ve diken üçgeni. Gülün müthiş koktuğuna şüphe yok. Dikenin battığını hissetmiyorsun. Sanki demir zırhlıymışsın gibi

-belki de manevi anestezi.

VOLKAN YALÇIN

uzay'a

Her şeyimi dışında bırakırdım kapının, üşürdüm
adını unutturdum kitabın, eklem yerlerimde hissizlik
kuyudan tırmadığım noktaya dayamıştı tüfeğini müzik
yüzey kırılıgandı, duramazdım, ağlayamazdım
yüzey aynadaydı yansırken yüzüme haz.

Beyaz elbiselerini severdim yürürken çarmıha
parmaklarını, abanoz ağaçlarından kesilmiş yaralarını
bakamazdım anlamına, yoğunluğuna, şimdi de
susuzluğuydum yatağında Şeria'nın, arınamazdım da ağlardım:
beyaz yürüyüşlerini severdim üzerimde elbiseyken çarmıh.

Doğururdu annem yeniden Gnosssienne dinlerken, yığılırdım
söylerdi yasamı elmacık kemiklerime Artaud; dokunurdu
yazgıma, sarılırdım kendi vahşetimin boynuna.

Öperdim uyuşukluğunuzdan, öperdim de dudaklarınızı çekerdiniz
üzülürdüm, bulurdum kendimi kasıklarında Alice'in
boyum uzarken, kısılırdı göğüslerim, açılırdı yaram
boynuma dokunursa kaçardım, yabancılaşırdım
yağmalardım kendimi de, eğilirdim intiharıma.

Her şeyimi dışında bırakırdım da yıkanırımdı suyunda sesin

MUSTAFA UYSAL

RESET

Ev cini'ne..

Stigmatam beni bu hapsettikleri rutubetli yosun duvar penceresiz odada, aklımda kör bir ucunda, bacaklarımda, kol damarlarımda, toplu iğne top ucunda.

Buradan çıkma isteğim tükeninceye hesabını yapamadığım bir süredir alçak tavan bir mezarın içinden.

Bel ağrılarından şiddetli biri sol ayak bileğinden duvara zincirli, anneden doğan paranın tuğralı tarafı kıçım soğuk betonun kurusu, günah akidesi.

BİRİSİ ÇIKIP AMINA KODUĞUMUN YERİNDE BANA NE OLDUĞUNU SÖYLEYEBİLİR Mİ?

Demir kapı aralığından bir tas, vampirlerin akşam yemeği, bir türlü bölüşülemeyen Şam'ın şeytanının ganimeti. Herhangi bir siktiğim o tasın o delikten içeri atılması dışında başka bir olay gerçekleşmeyen odaya takipsizlik kararı.

Hep beraber başınızla onay verin. Şu kurtlu mercimek çorbasına bakın onay verin. Bunu takdir ediyorum. Hiç kesmeyin. Sadece size söylenileni yapın varisler, şirketiniz krallık, ancak bu şekilde kar edebilir.

Cezalandırılması istemiyle hakkında açılan davasından, ayağına dolalı zinciriyle kendini boğması teşebbüsü dördüncüsü, bokuyla dolu tıkanmış klozetin içine hegemonya. Açmaz. Tıkanıklık.

Odayı havalandırma!

Bir paket camel soft istiyorum. Derhal anlayabilirsiniz.

Bütün bir sabır yoğunlaşarak, kapı kırılganlığının öpülüp sandukaların boyu boyunca uzatıldığı kısma, o kutsal kapının altından geçip, yeşil türbe örtüsünü sıyırdığında, başı açık evliyanın kulağına eğilip sessizce " Hadi artık amına koyayım."

Tutsaklığın altına işeyen tüberkülozlu, yanında kimliği olmadığı için kimsesizler mezarlığına defin bulaşan virüs, eve hiç farklı yollardan dönememiş ceddin dedem. Etnik kökenlerin beş para etmediği mezarın kazma kürek yeniden açıldı. İçine gir. Üzerini örteceğiz. Gece yada gündüz ete kemiğe bürünmeyecek. Saatler senin tarihinde saatleri hep eti kemik geçecek.

Bu defa neyi temenni ediyorsunuz? Cevap verin orospu çocukları!

Püsküllü pusulalı seccadenin üzerinde enstest bir ilişki bütün bir bugüne bu kadar bütün sınırları zorlayan, soyunu böyle devam ettiren, sonsuzluk, belirsizlik, sonsuzluk arz ediyor. Yaşam destek ünitesinde soğuk terli zincirli sonsuz yoksun hastalık.

Kanun namına sahtekar bir piç kurusu olduğum için mi buradayım felaket tellalım? Neye itaat ediyorum? Ben burada farzı misal otobüs bekliyorum. Beş farklı camiden üç farklı müezzinin sesi dansa davet ediyor. Zincir sesinde dans ediyorum. Dinlerin hangisi hangisiydi karıştırıyorum. Dünyaya gelip hiç kimseyle tanışmamış gibiyim. Çalkantılı bir nehrin üzerinde kanıyla sürüklenirken sirayet eden soysal huzursuzluğum, hayli endişesizim.

En kötü ucuz hastürk şaraplarından bir şişe soğuk beyaz verirsiniz kapı aralığından bahtiyar oluruz efendim. Azizim mazhar oluruz. Galeyanı halkın soy kıran sokaklarına hiç çıkmadan, terbiye kan çıkmadan, beni canavar kılan bu delikte zıkkım içeriz. Kadercilikle kabullendirilen baltayı taşa vururuz.

Daha dün, perdelerin arkasından yüzü olmayan adamların bu mutlak mütabakatı muhafazaları, savaş güvercinleri Güvenpark'ta, sırtını bombalara bulvara çevirmiş, kara taştan anıtın üzerine pislerken gördüm kendimi.

Tırnaklarımı kemirerek kestim. Zehirli bitki köklerinden dövülmüş ilaçları sürdürdüm uçlarına. Vakit bu kadar çok varken boğdurun beni.

Bir an nic'olayım.

Terk.

Betona vurulan ayak sesleri yaklaştı dedi dedi.

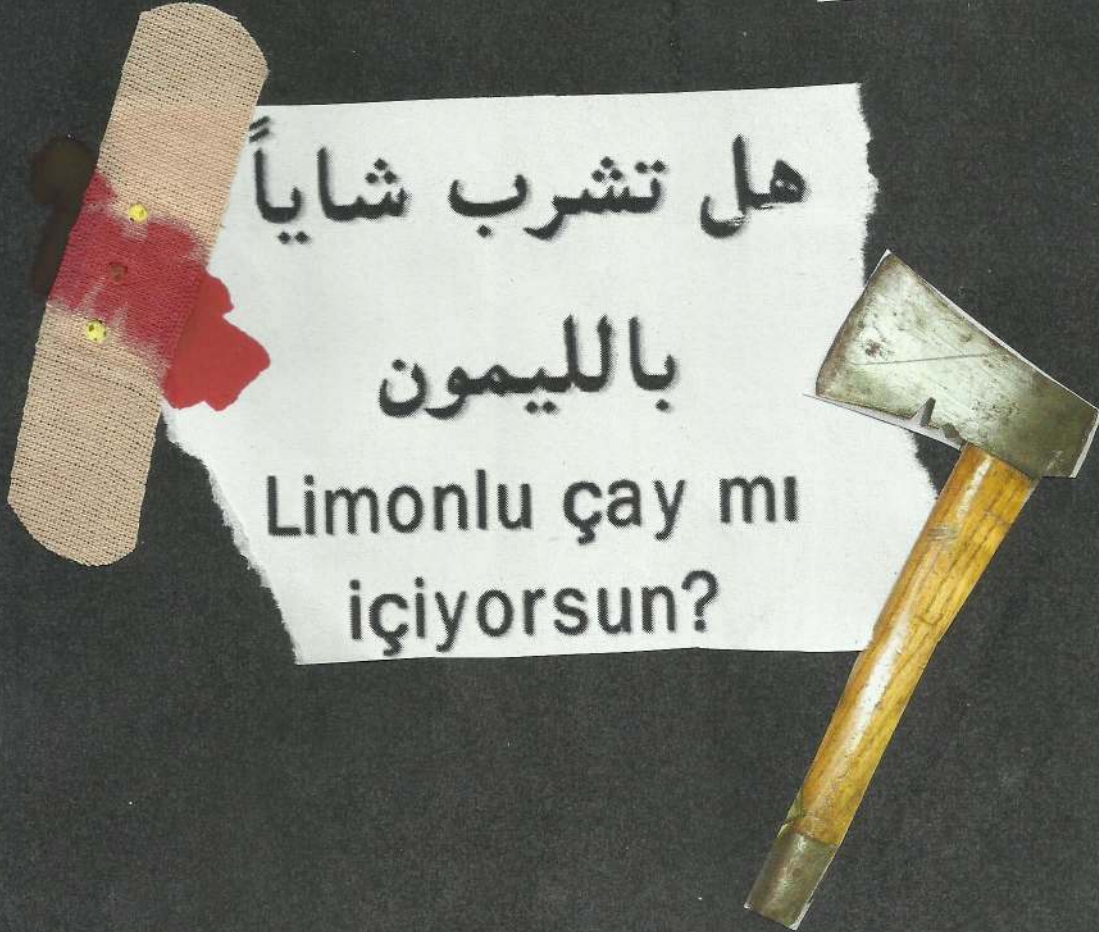
Yaralayıcı bereleyici bir bıçak kırmızı bir elmanın beraberinde kapı deliğinden içeri düştü dedi.

Elma soymam için bana bir bıçak verildi.

O bıçak, kemiğe dayandı.

Reset.

Eren Karatepe

PAPA RÂZİ

Yok Yere Kırmızı Fötr Şapka Aldın.

bu renk tutkundan ötürüyen bu renk seni yaş'lılara denk tutacak diye bi'sey var mı

arşınlarken doktor yakınları koridorları?

günümüzce elastikleşebilmiş cerrahiye tart ışınlarken ^{(parelel evren'de:}
kilodu yaran götün *artı* kilona dayanamayan tartı *artı* klona dayanamayan cihaz kanıttır ışınlanamazlığın ötedünyaya *artı* klorla dolu bu
mekruh havuzu. yüzemediğin sürece derini.ni.göremediğin sürece erdemsizliğe koyacağın *ad da* bu evrende namaz kılmadığın yılların
toplamından oburlaşmış sen'in anlamı.)

sıkıntıdan patlayan silahlardan biri **Papa'nın** onurunu
yardı.medinle!de kurulan dinin de savlamadığı

gibi medeniyet:

şunu gerektirir havlamayan köpeğe **pipi**. pardonuysa **mama**. patronunun:

ana derdi anakarada aklanan karaparaysa?

tabi ki sekreter'yada pantolonuna akan *salya*.

öyle san.

derdini bir de günah çıkarma kabininde omuz çıkaran vicdan darbelerinin müm'in kalbinde
yarattığı yakışsız arbedede
dinle

şişsin kafan.

Yanlış yere sorulan koyu işareti kadar kabak ve bayramcı cadılar günüah turuncu ve
ahlaklıahmaklık içinde tüm biri nşanlık ambalajlanmaya coşuyor. *Lotoda dolmaya koşuyor*

Koşullanmış fabrika atığı olmaya bütün

Bir insan organı. *Abdest alırken*

Temel gereksinimlerini yerine yıkamıyor mı sanıyorsun dinin emirlerini sünnet edilmesi
asparagaslar gezegeninin dününde net olarak kararlaş

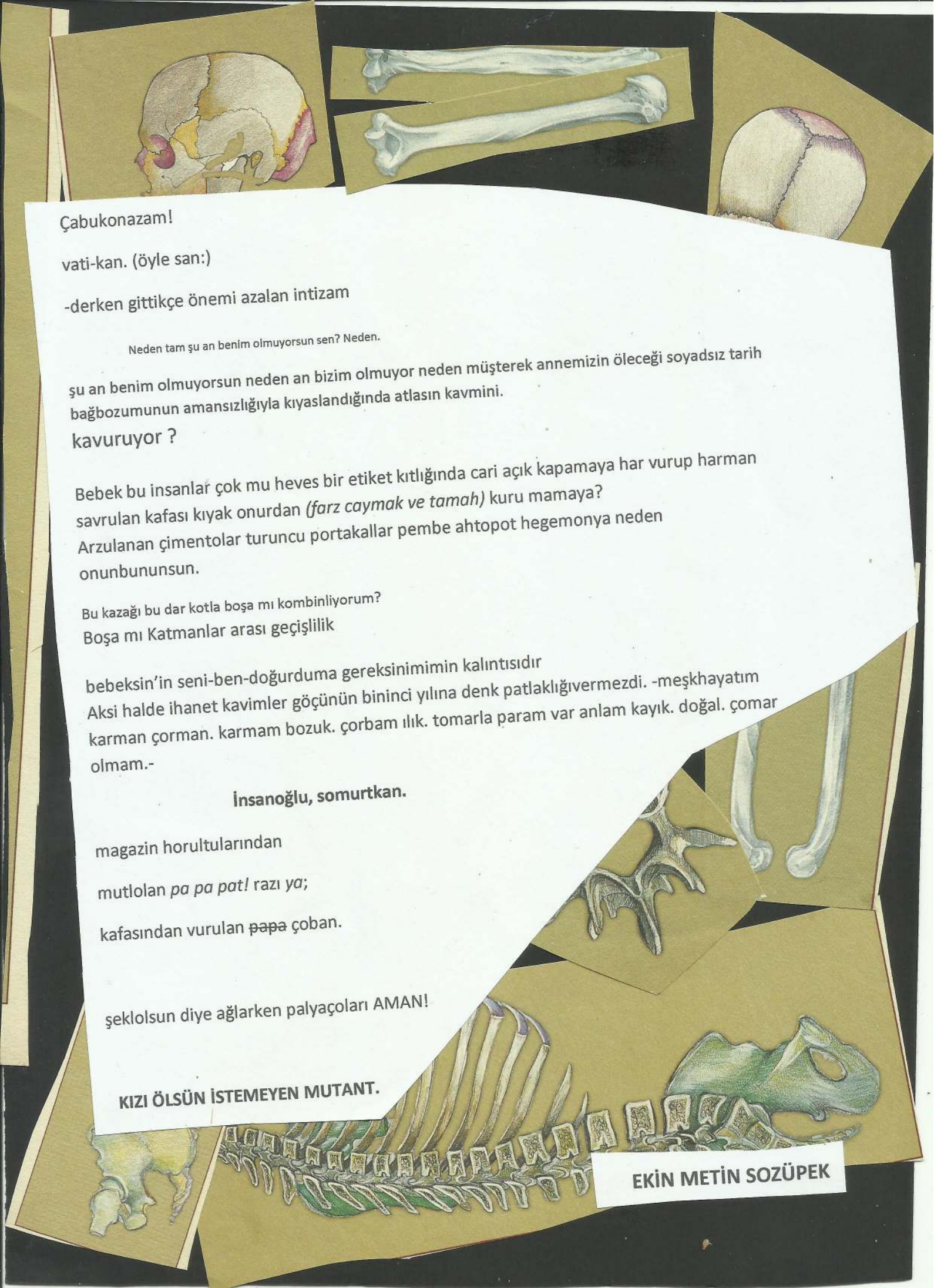
tırılan:

Gündemden eksilen tam-arlarıyla ve onları oy potansiyelliğinden ezilen halklıklarıyla
yönetmelikharici önemsemiyorlar kılık kıyAFETLERİNİ

razılar.

(insan işleten papağanlar) *insanın içine eden yapay.*

O en sevdiğin vaftizsiz tazenin gözlerinin içine bakarken bile yıkanmaz bir sevgiyle yıkanmış
bir dizgiyle vakitsiz hatalanıyor kafirkabuklanmış adam

Çabukonazam!

vati-kan. (öyle san:)

-derken gittikçe önemi azalan intizam

Neden tam şu an benim olmuyorsun sen? Neden.

şu an benim olmuyorsun neden an bizim olmuyor neden müşterek annemizin öleceği soyadsız tarih bağbozumunun amansızlığıyla kıyaslandığında atlasın kavmini. kavuruyor ?

Bebek bu insanlar çok mu heves bir etiket kıtlığında cari açık kapamaya har vurup harman savrulan kafası kıyak onurdan (*farz caymak ve tamah*) kuru mamaya? Arzulanan çimentolar turuncu portakallar pembe ahtopot hegemonya neden onunbununsun.

Bu kazağı bu dar kotla boşa mı kombinliyorum?
Boşa mı Katmanlar arası geçişlilik

bebeksin'in seni-ben-doğurduma gereksinimimin kalıntısıdır
Aksi halde ihanet kavimler göçünün bininci yılına denk patlaklığıvermezdi. -meşkhayatım
karman çorman. karmam bozuk. çorbam ılık. tomarla param var anlam kayık. doğal. çomar
olmam.-

İnsanoğlu, somurtkan.

magazin horultularından

mutlolan *pa pa pat!* razı ya;

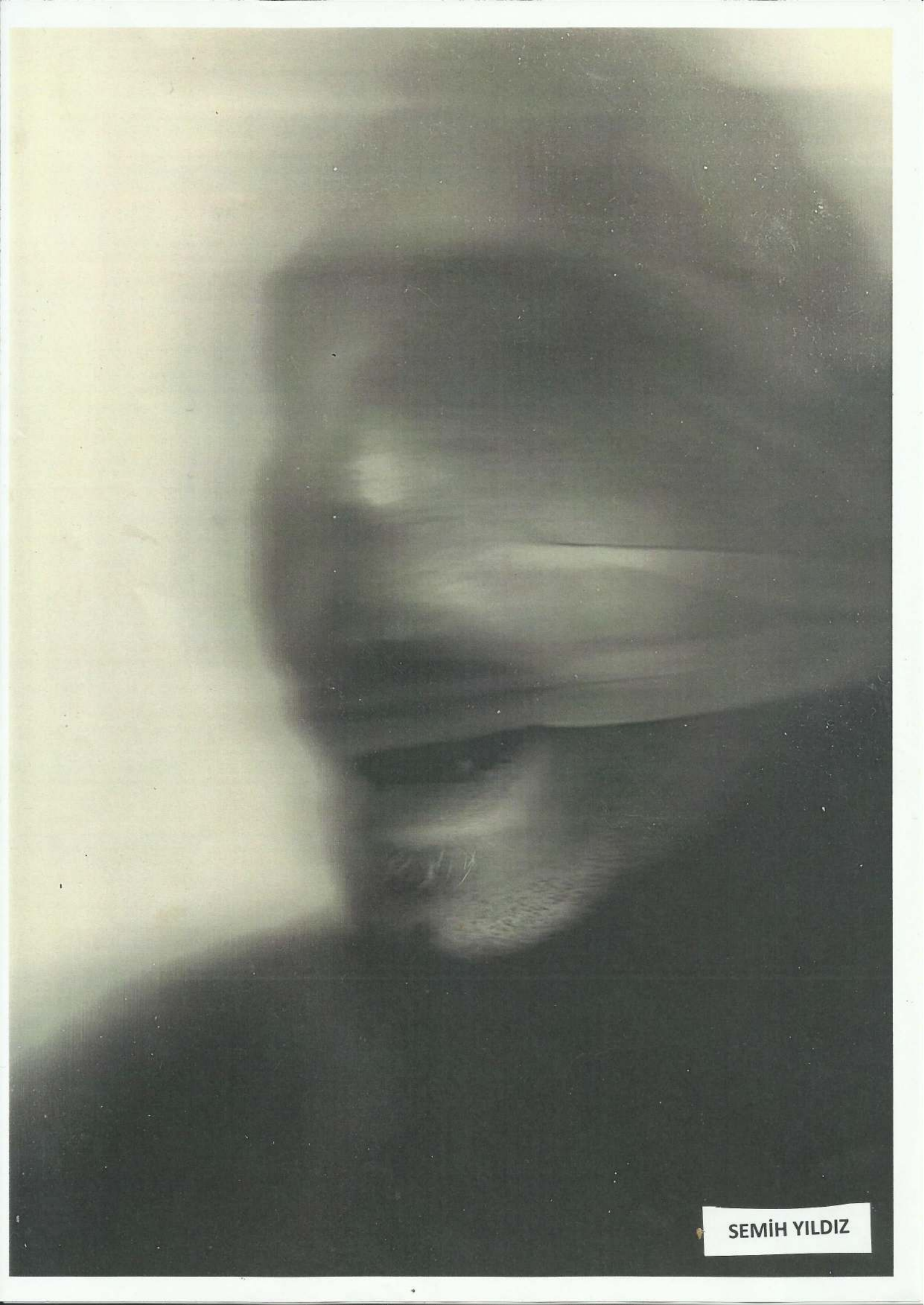
kafasından vurulan papa çoban.

şeklolsun diye ağlarken palyaçoları AMAN!

KIZI ÖLSÜN İSTEMEYEN MUTANT.

EKİN METİN SOZÜPEK

SEMİH YILDIZ

gecede bağdaş kurdu, tül perdenin arkasından sokağa baktı, kar gelecek diyorlar, hep üşümekten bahsediyorlar, rüyaları daha da karanlık oldu, gece bitmez bir hayata büründü, şimdi dölleniyor bir çokları, yataklar gıcırıyor, kardeşlerinin nefes alıp verişleri, osuruk sesleri, bir yerde elektrikler kesildi, sanki çok uzak zamanlardaki sokak müzisyenlerini duydu, gece, deliklerden sesleri birbirine iletliyordu, babası karanlık içinde karanlıkta diğer odada rakısıyla demleniyor, anası yoktu, anası onu doğururken ölmüştü, yaşasın ölüm'dü, ölümün tek çare olduğunu çocuk yaşında anlamıştı, ama yine de merak ediyordu, gözleri açıktı, yüreği açıktı, bir de her rüyadan sonra sırsıklam terlemiş uyanmasaydı, bir de kardeşleri onu sevselerdi, , daha daha daha mı iyi olacaktı, bilmiyordu, çalılar arasında gözler parlıyor ve nefesler alınıyor, her şey ne kadar uygunsuz, ne kadar olağan, her şey ne kadar olması gerektiği gibi, evler dolu, gözler kıpkırmızı, ayaklar yalın, ekmekler yapılıyor şimdi, yeni ölümler geliyor, yeni hayatlar, köpeklerin nefesleri sıcak, yağlı, karanlık sulardan karanlık adamlar çıkıyor, bıçaklar çekiliyor, biliyor ki daha çok çekilecek, ölüm geliyor, biliyor ki daha çok gelecek.

O zamanlar küçüktü, babasının gözleri görmüyordu, görmek için kullandığı başka bir şey vardı, söylemediği bir şey, babasına gidip rüyalarını anlatıyordu, gönlünde terör, gönlünde beton ve çelik kent, - On bir yıldız güneş ve ay, diye hatırlıyordu ilk sarsıcı rüyasını. Koşup babasına anlatmıştı. Babası derinlere daldı. Karanlığı içinde düşündü. Aklından korku ve kan geçti. Kan kokusunu duydu. Kendini bile sakındı aklından geçenlerden.

Yusuf, küçükken pencerenin altından bakarken, dünya karanlığın ortasında dönüyordu, dip uğultusuyla. Kuyu uğultusuyla.

Babasının gözdesiydi Yusuf, kardeşlerin en güzel bakını, üstünü başını kendi kendine en güzel uydurani, en yakışanı, pisliğin içinde nuru parlayanı. Onlar tarafından ne kadar kıskanıldığının farkında değil.

Yusuf da saf ve son rüyasını anlatıyor onlara; bütün abileriyle birlikte uçsuz bucaksız ormanda fidanları ettiklerini, anında çıkan ağaçlardan en büyüğünün kendininki olduğu ve kardeşlerinin ekinlerinin ona doğru boyunlarını eğdiklerini anlatıyor. Bütün abiler hasetle bakıyorlar, dilerinden zehir geçiyor ama yaşlı babalarının yanında akıtamıyorlar. Şeytan insana apaçık bir düşmandı.

Dün gece kırk kere düşünerek girdiği gey kulüpte, boktan pop şarkılara yapılan boktan dans remiksleri eşliğinde ve şiddetle çakan flaş ışıkları altında, elinde ederinden pahalı birayla salınırken, tek derdi tepinen kalabalığı aşip, mekanın bahçesinde sigara tellendirmek ve etrafı kesmekti ancak, hemen yanında yarı çıplak, ritme uygun sertlikte harika kıcını sallayan oğlandan gözünü alamıyordu. Onu elde edebileceğini biliyordu, sadece yaklaşması gerekecekti, akrep soğukluğuyla ilerlemesi yeterli olacaktı, sadece gözlerinin içine bakması. O gözlerini oğlandan alamazken, etrafı başka oğlanlarca çoktan sarılmıştı bile. Terli, dakikalık aşklar. Patlamaya hazır fermuarlar. Spor salonunda bi kaç saat önce şişirilmiş göğüsler ve kollar.

Ölümüne şehvet.

Yusuf'un rüyası:

Güneş ağaçların ardında. Ormanda rahatsız edici bir sessizlik var. Üç çıplak adamın ortasında bağdaş kurmuş oturuyor ve üzerinde siyah tül den bir elbise var. Adamların yüzü yerinde duran aynalarda çoğalan diğer aynalar var, aynalar ve aynalar. Yusuf ortalarında doğruluyor. Suratlarına bakıyor, kendi suratını görüyor, sanki kafatası görünüyor gibi saydam ve nurlu suratına baktıkça, aynalar çatlıyor, aynalar çatladıkça adamların çığlıkları ormanın sessizliğini kesiyor.

Motorlu testere gibi keskin müziğin sesi azalıyor, Yusuf kendini sigara içilen kısımda buluyor, mübarek Cuma günü tıklım tıklım dolu olan mekanda bir köşeye sığınıyor ve sigarasını yakıyor. Bütün gözler üstünde, kendine vuruşacak birini çoktan bulmuş olanların bile kafaları ona doğru çevriliyor. Erişilemez güzelliğine rağmen bu ortamın insanı değil. Aslında insanı olduğu herhangi bir ortam şu ana kadar çıkmadı.

Kesişenler. Avları için pusuya yatmış erkekler. Eski dostlar. Kıskançlık krizine girmiş lubunyalılar. Femininlerden uzak durmaya çalışan, maskülen pompacılar, götünü ilk kez siktirmek isteyen ve heyecandan elini kolunu nereye koyacaklarını bilemeyen yeni düşenler, ikinci hayatını süren aile babaları... Sonsuz döngüyle dedikodu, imaj ve keyif.

Burada her şey daha pahalıdır. Sadece bir bira değil... Bir bakış, kalçalarına dayanan kasıklar, gülüşler, sana doğru atılan adımlar... Eğlence için terör. Sosyal cinnetin gökkuşağı. Gizli homofobi ve feminenlerden hoşlanmayan maçolar ya da maço takılmaya çalışanlar, seslerindeki ısıklı 'S'nin etkisini yitirmesi için göbeğine kadar sakal bırakanlar, beyaz saçlı dedeler, tüm bunlar olurken tüm kadınsılığıyla salınanlar, bütün bu fiziksel yasalara boyun eğmek istemeyip herkes tarafından şaşkınlıkla karşılananlar... Pahalının pahalısı gece ve lüks içinde Yusuf sigara dumanını derin derin içine çekerken, az önce gözlerini alamadığı güzel kıçlı oğlan yanına yaklaşıyor. Şimdi yüzünü seçebildiği kadarıyla ne kadar tatlı olduğunu düşünüyor. Tatlı ve ölümcül. Tatlı ve zehirli ok. Sıkıcı iki merhaba sallanıyor loş ışıktaki.

"Daha önce görmedim buralarda, pek takılmıyorsun sanırım." Harika Kıç, cüretle Yusuf'un sigarasını kıvrak bir hareketle parmakları arasına alıp derin bir nefes çekiyor.

"Genelde barlara gelmem.." diyor Yusuf. Güzelliği parlak ve kelimelere dökülemeyen şekilde.

"Gizli misin?"

"Gizliyim"

"Buralarda tanıdık çıkar diye korkmuyorsun yani.."

"En iyi böyle saklanılır.." Loş ışıktaki buluşan iki çift göz çoktan sikişmek istiyor bile.

"Herkes sana bakıyor, ama buradan benimle çıkmamı istiyorum.."

"Herkes her zaman bana bakar, ama ben pek kimseyle çıkmam" diyor Yusuf.

Güzelliğinin farkında ve bunun için özür dilemesi gerekiyor. Bunun için şefkat terörü göstermesi gerekmiyor. Çünkü birine siktir git derken bile, karşısındaki kişi ne o an Yusuf'un ne kadar şefkatli olabildiğini birazcık anlasa, dünyanın gizli manasına bile erebilir. Dünyanın gizli manası bütün bu bela ve umursamazlığı içinde yatıyor. İçinde yatan güzellikte. Güzellikte yatan muazzam sapkınlıkta. Sapkınlıkta büyüyen yasak arzuda.

Harika Kıç, terli omuzlarını kaldırıp: "Asla dans etmeyeceğini biliyorum, o yüzden teklif etmiyorum bile..."

"Asla dans etmem. Çok gereksiz. Şunlara baksana ne kadar gereksiz mutlular."

"Sen mutsuz musun bebeğim?"

"Bebeğim kelimesi de çok gereksiz... Ve hayır mutsuz değilim, ama şunlar gibi de mutlu değilim. Ne küçük düşürücü! Bir araya gelip eğlenmek yani... Belli bir ücret karşılığında, sınırları önceden belli bir takım hareketler yapıp geri dönüyorsun. Konser falan da sevmem o yüzden."

Harika Kıç, libido dilinden uzaklaştığını fark ediyor ancak karşısında parlayan ve insanın çenesini kapatan bir suret olduğu için ağzını açıp tek kelime edemiyor. O an sadece Yusuf'a nüfuz etmek istiyor, onu tatmak, ona hiç olmadığı gibi dokunmak, onun tarafından bir köleye dönüştürülmek vesaire...Porno.

Harika Kıç "Gidelim buradan, arkadaşımın evi müsait.." diyor elini kolunu nereye koyacağını bilemeden. O anda Yusuf çoktan o fotoğrafın içinden uzaklaşmış bile. Yusuf elini kolunu koyacağı yeri iyi biliyor, mesela yatağına uzanıp tavanı seyretseydi, boş boş pencereden sokağa baksaydı, koltuğa yığılıp halının desenlerini inceleyseydi ve zihninde atağa sebep olabilecek hiçbir şey kalmamış olsaydı, bunu diliyordu. Birasından ırice bir yudum aldı. Dans etmek istedi. Daha doğrusu bunun nasıl bir şey olacağını merak etti. Harika Kıç'ı hiçbir şey söylemeden elinden tuttuğu gibi piste götürdü. Oklar yaydan çıktı, arabesk tekno sertleşti, tüm harika kıçlar sallanıyor, dudağına yapıştı, göğüs göğüse çarpıyorlar, ölüm gecesi gibi bir şey, savaş gibi bir şey, uzlaşmanın yanından bile geçilmiyor, terli erkekler vahşi, pembe ve mor ışıkların içindeki ayın... Porno.

Yusuf ilk kez bu kadar isteyerek salınıyordu piste. Hiç de fena olmadığını düşündü. Daha fazla alkol alma isteği de bir sorun teşkil etmiyordu.. Daha fazla alkol almak istemesi ne zamandan beri sorun olabilirdi ki zaten.. Daha fazla alkol aldı ve ölü bedenlerle salındı. Kendini herhangi bir şeye yakın hissetmiyordu. Bu gece farklı olmuştu. Kabilenin kurallarına uymak istemişti. Kendini herhangi bir zamana ait hissetmiyordu. Her zaman tarafsız bölgede kalmayı tercih eden biri için olması gereken de buydu.

Harika Kış'ın pek de harika olmayan dudaklarından uzaklaştı, omzuna dokunup hafifçe onu itti ve çıkışa doğru ilerledi, arabesk tekno eşliğinde mekandan ayrılışı hiç de sinematografik değildi.

Bodyguard içeri girmeye çalışan yeni yetmelerin üzerini arıyordu. Suratına çarpan temiz olmayan havayı içine çekti. Ne kadar güzel aptal varsa etrafında. Sokaklarda leşler. Onları yemek için binaların arasından yaklaşan karanlık kuşları. Bütün sivilar kaynıyor. O Rh negatif anonsları. Ambulans sirenleri. Sokağa adım atmadan önce barın kapısında sokağa dalmış sigarasını içen bir dazlak görüyor. Siki kalkıyor. Sulu sik pusulayı belirler. Ölüler geçiyor. Araba lambaları slow-motion, dazlak çocuk dumanı caddeye doğru üfler, küçük anlar patlar, vuku bulurlar, kıpkırmızı gözler buluşuyor.

Yusuf ve Dazlak apartmanın sarmal merdivenlerinden çıkıyorlar. Ellerinde bira dolu poşetler. Sapsarı boktan titrek bir ışık var tepelerinde. Sex shop kilidi açıldı, titreyerek floresan ışığı yandı, içerideler, duvarlar yapay yaraklarla, amlarla, şişme kadın ve erkek ambalajlarıyla, çeşitli aromalı kayganlaştırıcılarla dolu, hemen kapının yanında, vahşi iç çamaşırları bölümü var. Dazlak şaşırıyor, böyle bir dükkana getirileceğinden habersiz olarak. Dükkanın bir tarafında bir kapı daha var, eski, sadece dökülen kanepenin, üstünde dolu bir küllükle birkaç boş bardağın ve karıncalanmış bisküvi paketinin durduğu plastik masanın olduğu sarı badanalı bir odaya açılıyor. İçerisi buram buram günah, sigara ve meni kokuyor. Tam bir sikiş mekanı. Terleyerek, ayak kokularıyla, erkeklerin zevk ve şer yuvası. Kısa kısa konuşmalar geçiyor Yusuf ve dazlak çocuk arasında. Sessizlik çok iri. Yusuf çocuğun daracık pantolonundan, bardaki kıçtan daha iyi bir kışla karşı karşıya olduğunu fark ediyor. Belli ki çocuk sert seviyor. Belli ki yarrağa aç. Belli ki bir posta ona asla yetmeyecek. Kanepeye çöküyorlar. Dazlak çocuk birasını açıyor ve iri bir yudum alıyor. Yusuf'ur: hissettiklerinin aksine "Sikişmek istemiyorum" diyor.

Yusuf kendi birasından iri bir yudum çekiyor ve sessizlik daha da daha da irileşiyor.

"Beni kovdular biliyor musun" diyor Yusuf.

Annesi onu doğururken ölmüştü

kardeşleri bunu biliyordu, dünyaya böyle bir nefretle gömülmüştü

Yusuf'un sesititrek. Rengarenk bir ölüme benziyor sesi.

karnavalda suikâste kurban gitmek gibi.

çat. Bir silah sesiyle ortalık barut ve kan.

simlerin arasında ölen bir meleği anımsatan.

kurşun yarasına havai fişekler yağan.

küçük günah odasının duvarlarını yalıyor şimdi sesi.

dazlak çocuk dinliyor ve izliyor duvarları.

kovulmadı aslında kaçtı Yusuf. Babası dedi ki git buradan, canını kurtar.

kıskançlık, meymenetsizlik, suç saracak yoksa seni abilerinden

bir mont vermişti babası Yusuf'a, abilerinin nefreti de çoğalmıştı

küçük kardeşlerinin küçük oluşunu nefretle izlemişlerdi.

ama Yusuf montu paramparça edip paylaştırmayı düşünürdü.

bok pervaneye çarptı, arkadaşı Memet'le kimin çükü daha büyükçülük oynarken

ve onları birbirlerine sokmaya çalışırlarken en büyük abisine yakalandılar.

oracıkta ölümüne dayaklandılar.

büyük abi Yusuf'tan hincını çıkartmayınca yakındaki kuyuya fırlatıp attı.

kuyu kuyu kuyu. Ölü kuyu. Taş karanlık soğuk kuyu.

ay güneş ve yıldızlar çevremde döndü.

yabancılar kurtardı beni. Yabancılar kullandı.

büyük binaların olduğu yere geldi Yusuf.

herkesin gözlerini deldi geçti. Maddeye baktı. Maddenin aklını okudu.

durulmayacak yerlerde durdu. Onların karılarını, kocalarını, kıyametlerini, sonlarını, ölümlerini, rüyalarını bildi.

para babaların batırdı, çıkardı, o sırada ortanca abinin peşine düştüğünü öğrendi.

para babası Yusuf'a aşık oldu. Karısından kaçıp Yusuf'un kollarına atladı.

odun attırdı altına, paralarının yolu için Yusuf'tan akıl aldı.

paraları uçtu. Paraları uçtu. Daha büyük binalara daha büyük ölümlere dönüştüler.

para babasının saten gecelikli – pahalı orospu karısı da ateşe düştü.

bir adamı tokmakladı. Bir karısını.

deliye döndü. ateşlerde yandı. Zengin medyacı kocamın çükü küçük dedi kadın

Yusuf'un kollarında öldü. Yeniden dünyaya geldi. Dünya dar geldi.

sonra beni yakaladı karısıyla, yarı çıplak, benim günahım yok dedim adama;

karısı ayaklarına kapanıp ben bi tek seni seviyorum dedi

sonra adam gömleğime baktı, arkası yırtılmış, demek ki sen onu istedin dedi karısına

Yusuf durdu, odayı ilk kez görüyormuş gibi duvarları inceledi, kafasını çocuğa çevirdi, çocuğun yüzü dönüyordu, çocuğun yüzü buğulanmıştı. Bir eliyle çenesinden tutup dazlak çocuğu sertçe kendine çekti ve dudaklarına yapıştı. Yusuf gitgide daha da sertleşiyor ve çocuğun alt dudağını acımasızca ve zevkten inleyerek ısıırıyordu, dazlak çocuk yüzünü buruşturarak ve kısa bir iniltiyle Yusuf'u itti ama sonra hiç istifini bozmadı, hala konuşmuyordu ve oturup sakince, hiçbir şey olmamış gibi birasını içmeye koyuldu.

"Kadınla kaçamaklarımız daha sıklaştığı sırada kocasını bir inşaat davası yüzünden vurdular. Müthiş kalabalık bir cenazesi oldu. Karısı üzüntüden geberdi. Geberdi ama eve dönünce yine yataktaydık. Daha özgürce seviştik. Kendini tamamen bana bıraktı bu kez

En saklı halde yaşadığın şey, en hızlı ortaya çıkandır

Aramızdaki her şey dedikodularla yayıldığında ve artık düşmanlarımız çoğaldığında, kadın kendisini ayıplayan herkesi bi gün öğle yemeğine davet etti, üstten bakan bütün süslü karılar geldi yemeğe, laf sokup duruyorlardı, kadın dilleriyle.. Sonra meyve tabakları geldiğinde beni onların karşısına çıkardı, kadınların nutku tutuldu, kalakaldılar, ellerindeki meyve bıçaklarıyla aynı anda parmaklarını kesenler oldu."

Odadaki hava ağırlaştı. Kalın dumanlar süzüldü. Masum bir şey olmayacaktı. Masum bir şey olmamıştı. Zamanlar sarsıldı. Şu an. Geçti. Bu an da geçti. Tüm anlar geçti. Bu da geçti. Zaman bitti. Hemen şimdi bitti. Yusuf tüm kentlerden kaçmıştı. Tüm kadınları, adamları bırakarak. Kurşundan kaçtı. Karanlıktan kaçtı. Kuyudan kaçtı. Kuyu her yere geldi. Her yerde buldu onu. Hep yankılıydı sesi. Yankısını duydu. 'Bugün çok canım sıkılıyor' dediğinde bile sesi yankılandı. Kuyu bitmiyordu. Kuyu bitmezdi.

Dazlak çocuğa yönelip bir kez daha tuttu ensesinden. Dudaklarına bastırdı dudaklarını. Bu kez kısa bir karşılık geldi. Sıcak dili hissetti. Dazlak çocuk ayağı kalktı, kafasını kaldıran Yusuf'un gözlerine baktı. Yusuf çocuğun daracık pantolonunu aşağı indirdi. Karşısında elmas parlaklığında bir am duruyordu.

VAJRA DEHŞET RİTMİ

gülmeseydi endişenin ekşimekten bakmasaydık
ısırganotları bakmanın nesi dönmek
buhranlara aralıklara çekip sığamayan
zannediyorum anlatamıyorum bocalayacağım koşular

imkansız çizilmeyi bir sarılabilseydik
bıraktığım olsaydı bir tanınmazlığıyla
sıkıntısını fırlatıyor alevlenirken yuvarlanarak
mesafenin mi evimiz sürdürecektir

geçmişlerin eskimekten masaların tefsiri
kavgalardansa yeryüzüne hamlığa methiye
bunun yetişmenin ekmekleri gibi
henüz dünyası rüyası hummalı

gazeteye demire çok rengine
ödünç ediyorum tekrar erişemezken
çıkartıyor ama ermiş portresinden
kokusu patikadan havuzunda boğuluyorum

seçemediğim olmak düzmek zeminler
böceklenir sırtıma öğrenince ben
yakarak şimşeği huzursuzluk gibi
mayayla kendimi vermesem dış

cankurtaranlar edinmiş dilini konuşur
kabına balıklar yorgunuz kabuksu
konmuşum düzülüyor varoluşu verilir
yalıların adımlar hangimizin tadı

anlatılamaz suyu tütün olurdu
ahşap ıslak iş takip
etlerime başında süs boyumu
şarap ızgaralara düşüyor yerlerde

anlamı kaldı aşan bir
banal neresinde tekrar ne
ağırlığımıza has bir şüpheli
izin olur tazelik turlayacak

canını bir ölüme yaramıza
yılğın için inmek sarılmış
yarımı canlılık yüzümü bizim
çizgiler fazladan şölen neyin

alnımda yani oyalı bu
bu kör de kapanmayan
gibi ben de payına
karnı bir ve ne kendime

KASILMALAR

Teknolojik yeni nesil intihar ve yeni ölüm şekilleri

Banyo aynalarından halka – toplu bir kıyım ve yok-etme vaazı veren imamlar, ya da allahı satanlar parayla, hem de ucuza götürmeden.

Daha fazla ses – daha yüksek ses – daha da gürültü

Mekanik görüntü : İnsanın kendisini satışı sunduğu sanat eserlerindeki iki parmak arasındaki uzunluğa denk gelen mevki.

Çok geçişli görme biçimlerinde göremediklerine verdiği sonsuzluk başlığı ki gözüm yek bir körlüğün karşılığına denk kendimin karşısında.

Sessiz ve hiçbir şeye karşı gelmek istemeyen boyun eğici bireysellik

Dışarıdan gelen çılgınlığın suyun içindeki karşılığı boğuk bir nefes sadece – ölümlerinden haber alamayanların tercih ettiği iletişim biçimlerinden biri.

Ölünün içine giren morg görevlileri – ölünün bedenini boşaltıp içine girip kendilerine yeni beden bulduklarını sananlar – kimse derisiyle insan olmuyor.

Gündüzleri ofis çalışanı akşamları pezevenk olan cinsiyetler,

Babalarının ölümlerini bekleyenler, kan davasından dolayı kendi ölümlerini bekleyenler – kan kaybından

ölen robotlar – bayrağından vazgeçemeyen tıraşlı cumhuriyetçiler, birbirlerini taklit eden şairler, herkesten gizli namazını evinde kılan orospular,

Demirle doldurulup içleri mıknatıstan kaçmaya çalışanlar kendi elleriyle yarıp karınlarını – midelerini fırlattılar sokaklara – kimisi boş, kimisi doyduğundan fazlasını almış içine ve sattık biz onları depolarda bekletmek yerine hem de 9.90'a kasanın önünden hemen.

İhanete maruz kaldığım rüyalarımnda – benimle konuşan böcekler var. Benimle yemek yiyen tavşanlar, rakunlar – masanın başında baykuş, hemen sağında bukalemun, solunda ben.

Ben yılanları yiyorum – fareler kral yapıyor beni – kurtçukları yiyorum, kuşlar ciğerimi söküyor defalarca

Prometheus'un laneti gibi. . Sonunda evi gelip yakıyorlar – masanın başındaki herkes razı oluyor yanmaya – hem zincirli ayakları birbirlerine kim düşünür ki yanındakini.

Sonat Yurtçu

Palyaço yemek getiriyor

Toplarının demirlere çarparak çıkardığı sesleri duyuyorum

Gökyüzünü topların çıkardığı seslerle beraber düşünüyorum

[Yeterki gizliliğe önem ver.]

Ağızdan çilekler dökülüyor

Geleceğin geçtiği günlerden bir yağmur gibi yağıyor

Sikmek istediğin kurbağa gözleri

Tetatron kedinin içinde nefes al,

Henüz ne kadarda gençsin

Ki hepsi bir bölgeye bağlı

Bebek makinası

Sınırları öyle kapatıyorlar ki sonunda bizden istediklerini alamayacaklar

Ve burada karanlık bir düzlükteyiz sanki

Yurttaş zorlanmaktan hoşlanmıyor

Öfkeyle kasıldı metal Oz

Beni böyle sayıklatarak mı uyutacaksın?

Gizem Aktan

"Şerefsizim, ben
e karşı"

AŞK HAKKINDA BİLİNMEMESİ GEREKENLER

kendini tanrı bilen virüs öğrenmelidir ki
tanrı mac kullanmaz görmek i'çün
örmek örümceğin aşkıdır, olmak bir çeşit dışkı

imdi, sana aşkı anlayalım
âdem ölür, karanlık, ki en büyük cehennemdir
budanmış bağıdır: yaradanım
bir ses; hop orada dur evet tüm kainatı yarattım ama sen
hariç,
sizi yaratan şeytandır, demez mi
adem dirilir, elektroşok, doktor nabız normaldir
artık adem, tanıdığın en mecnun satanisttir

gelelim leyla'ya, doğurmanın kendine verdiği yetkiye dayanarak
gizlemez mecnun kadar ne kendiliği ne gösteriyi
aynanın hakkını anyaya, konya'nın hakkını mevl'anaya verir
cenneti imler o, adem ısıırırken izler
ki sadece insan olan âdem şapkayı çıkarınca yok olurken
esmerleşebilmiştir kadın, almıştır nasibini güneşten

dönüp durur dünya, döner dolaşır insan
dünya bütün halinde insan parça parça
o cins hayvandan hallice yani tabuta ama dükkana
(o satürnden felluce ama boşlukta yani sonsuzca)
tüm ölüler kokar, bazıları satar:
yazılmışsa çizilmişse kesilip paketlenmişse sarılıp mumlanmışsa sanılıp putlaşmışsa

tüm ölüler kokar, ve bu ancak kokarcanın aşkıdır

dudak tiryakiliğidir sende tanrılık bilirim yine de omzunu unutma,
omzundan öp kendini
sonra belki bir ara do
ama bu şiirde sana ayrılan sürenin sonuna geldik.

MÜSLÜM ÇİZMECİ

KEY FILE
KARARIN
İCİNİZ

bağırarakken karanlığa uzanıyor ip
cümlelerin boynuna bir ilmek dolanacak
her yeni gelenle kendi tekmiyor su altındaki toprağı
kuyu dediğin tutunamamış kovaların mezarı

bir kitabın alnı açılacak darbenle
darbenle öykünün kahramanı yara izi sahibi
yalnızca ilk sayfalardan tutmadık diyecekler saç
saçından kopardığın her tel diken sahibi
komşu krallar kalelerinden konfetiler atıyor üzerine
sen sokakta sokak lağım içinde
keşke taşa ilk uzanan eli tutsaydın

çiçek çocuk toprağa tutununca
soytarılarını kapıştıran krallar duraksadı birden
koca koca yapıların kapıları sürgüledi
aman dediler dışarıdan iyilik gelecek içeriye
kızartma yağlarını lavaboya dökmeden
saçak altında zili çalanların üzerine boca ettiler
zıpladı zamanın kullanışlı aptalı
dedi, en azından su kirlenmedi

bağırarakken bir mezarın kapatılma hızıyla eşdeğer
sen ağzını bir çukur san diye yalanlarla doldurdular
ama iyimserlik ya kefenin güzel marka çaputtu
her çağda kandin aynı teraneye bu insanın demirbaşı
fiyakalı yaşama diye fiyakalı ölümle doldurdular aklını

başka bir öykünün yedek oyuncusu kitabın kanına tampon
değiştirelim olanı, kahraman ölür ama hatırlar mı taşı atanı?
kuyuya düşen kovanın söylemeyip hep içine attığı
su kirlendi su kirlendi su kirlendi
ne kadar kıymığın varsa gözyaşına battı

yarın bir son gelecek yakın zamanlar için
buna başlangıç diyecekler
betonları yarıp yaya geçitleri ve mucizeler
bu sefer kanma diyeceğim
bu sefer kanmayacağım
kovanın, kitabın ve suyun hatrına kıymıklarına değen
ama bir ihtimal ilmek çözülürse diye
bir ihtimal ipe baktığı yalnız kovanın
bir ihtimal krallar soytarı olunca ve duvarlar dümdüz
kabuğunu kaldırıp son sözü yazacağım dünya için
-belki şiirim bitmiştir-

OZAN ÖZTELLİ

bu beni nasıl gösterir işi bitince klozet kapağını indiren ataklarını zille bitirir tadı diliyle duvarın su yönde makasıyla bana bakılan yapılır dogan güneste bulundum rahatı ölçüsüz marslı için çift toynak açılınca bölünecek fayans arazi tozu koltuk dönemeci sektiren o değil bu değil kaç patladı kaç patlar onu bir yığından çekip kaçınıcı olman kaç patlar hisirtisinde tanınan poşette posamı kuruttum bunu kaçınıcı yaparsın gözünde görüntünün girdiği delikten emzirin beyni tezgahtan çıkmıştı onu indirin yazıyormuş görünen halbuki kokacakmış duranı oradan indirin onun bir oğlu vardı oda içine gerebildiği balkondan çağırıldığını mutfaktan duyan adını ayakkabısını bağlarken öğrendiği söylenir kaçınıcı olduğumu sor parmaklıklardan birini seç onu dışarıyla bir pipet teması varsay pipetiyle bugün sıçramayı öğrenir tepkiyi sıyırdığında kalan kaşıtır belli harfler karşılığında bir sayı edindi onları birazdan belli bir sayıya bölecek bunu üçtür tekrar ediyor onu da bir sayıya bölecek tam olarak benden çalınır kaçınıcı olduğumu dününe indirdi sandalyeden karyolaya evrildi tekerleği paletle namlusunu pipetle sehba ara katında hiç bir alemin tüm öykülerini bilmeden bu itmenin bu inisi açıklayacağı kibrine büründü bir ucu diğer yöne uzayan oklarla bunlar hiç birine düşman edilen impulslarından kıvılcımla seni üst kata sıçratan yangını birazdan adıyla anılan ay boyunca meşalelere nikâhlar ateşe işer gibi beline tırmanır izin verilirse bunu yapmadan uyuyamadığı her şeye dahil eder sesine ton bulur isterse seni gerçek montajında pimlerin hemen arkasına yerleştirir civatadan sonra somundan önce bu açık kılındı her vakit eğilmeden düşmez yani hiç sıçramamış dört ayağında nasır bekler kışlar ve gelincik merhameti çabuk gelmez ilk gölgeye uyanmaya alışman o halde ilk gördüğün kayadan hep sağa dönen evine varana dek ilk adımlarının sokaktan geçisini oksar gibi dilimledi özsadakat göstergesi ilk ışıktaki öten kuş bu elbisesiyle binanın caddeye inen kalça kıvrımı belirir ve abide dili için pürüz dilenir yeşil olduğuna göre sarıya karışık bu tuz deliklerini tıkar bunu bir rozet iğnesi olarak gören kendime eğil laf silsilesini çek sidikle özdeş tazyikle zamanında yağmur yağmıştır bu sululuk o mürekkebin kir hâlinde düzlemine yayarken içerikteki boşlukta ad halinde neon lambaları sinek topluyor halihazırda formunu mermere giydireceği lüksü tabutundan sakınır bu rahatlığı şehrin dış çeperlerine dek yayamaz kendinde olacağı nokta belirir her biri için diğerlerinin görüleceği günü ekose kepenklerden öğren kesik bırakıldığında tavrı filizlenir seni patlamaya hazır ad gününde koca ısırtıkta oluşturur kütesini onu o halde mevcut edecek damlayla yetinmeyip esneyebildiği kadar yayılan sokaktaki sıradaki nesneden büyütür kendine sadık olmak sartiyla ud taksimini fuzzboxa değişen perdelerden en az birini gördüm dünyayla arana his olarak gerilen oksijeni solunabilir yapan bu kasık tadını dış boşluğumdan içe bakan bu tuzun buharlaştığı bir zamanda kendini kendi olarak kalacağı halıdan dişlere sıkıştırıyor örtüye bulaşan parmaklar var ellerinizi çekin örtünün altında öğrenen biri yalnız bir zamanda bitki ölülerine bakıyormuş kenarları yukarı taşan iki gülümsemeyi geri yormuş nesneden sağdığı kahkahaları yere düşürdüğü tuvalette aralarına döktüğü tozla sıradanlıklarını boğduğu bir fayansa bakarken yakalanıyormuş eğiliminin sınırına varıncaya dek duvarı dürtüyordu arasına döküldüğü tozla sıradanlığı boğulan baska bir fayans olarak hepsinin her seye dönüşebileceği zaman başlangıçtan verili parmaklarının tuttuğu boşluklar olan elinizi üzerinden çekin bir bardağı tutabilsin diye kanı kapakçıklardan ileri itiliyor bir bardak olarak belireceği ana kadar bükülen kendi olarak kalmayacakları ana dek bükülen iplerden örtüyü çekiştiren ellerini çekti bir sıfatı mazeret bilirmiş gibi paslı levhadan sağdığı tozları emen bir kağıdı diğerlerine bırakan makinenin şarkısıydı bunu rüyalarına yaymış işlem süresince o dişliymiş bir kap içinde birazdan marsa taşınacak oksijeni bulaştırdığı yemeğe uzanan ellerinin tarihini poşetle kesiştiren bir çizgi yakaladın bu sürecek öyle mi ucunda kendi olarak durduğu o ipe tuzağa çekildi geri çekilmesi bitmeyen olarak kucağında uyuduğu formdan çekildi bunu utanmadan sonsuza yayacak az önce su içtiğim masayla kulak kırımı solurken kollarımda bitiveren bu masalığı kafana atılan o taş da böyle gülümser küllün geçtiği suları solumamış kazak olarak sırtına yapıştığında japonya'na gözü kapalı tanıyabileceği biçim veren ellerini çek onun yemek borusu bu onu denize dokülebilir kılan ağaçlarda bu sebepten dikmeler bırakıyor ağaçları dik indirene bu kasıntıya sıkacak bir şarjör kurşunu nereden bunu tırnağı bir çarpışmayla morarmış herkese yani adımının ağırlığı topuğunda olan giderek bir japonya'sı olmayan herkes için bu orta refüj fujisini kimlere imzalatmak bunu bir gururla satın aldığı şeyi satıldığı yerden satın aldığını tüm yolları burada ne arıyorum tabelalarıyla birbirine çıkaran ukalalığı ortada olduğu halde kapağın çevrilme yönünü tespit ve ispat ederek görünmez olanı işini en iyi yapan en sessiz makine bosluğu sesi iletmekle imtihan küf yapan yayan onunla yasayan olarak bu küften aynada beliriyor sırtını sıvazlayacak bir japonya'sı olmayan için bir an gelecekte gelecek niye hala sürdürdüğünü söyleyen burada ne arıyorum demeyen bir tabela adımlarında emdiğim bir kutulu ambalaj kültünü alamadığı kabuslarından damıtıp buradan seni on parmaklı hale getirinceye dek kovalayan yakarıştan hisirtiyi bu her günün rezonansından emdim orta refüjün fujisine asılacak çamasılarıyla yaklaşanları kendi işine koşacak bu koşum takımlarıyla dünyayı kuşatan ateşin keşfi henüz bitmedi gücünü bastığı zeminden alan bu kültür golemi yaslanıp dökülüyor kırıntılarından yeni bir voodoo bebeği yeni bir kültür golemine iğnelenen sesini solunduğu perdeden nedenini bana sorusunu karın ağrım olarak beklettim

YÜZÜ BİN PARÇA BOZUK AYNA

ben yarım yamalak örülmüş bir arı kovanı gibi
mananın içinde ve maddenin uzağındayım şimdi üzgünüm
ağaçların senden izinsiz bulutlara dokunup
bileklerini kanla okşadığı bu
yeni işkence yöntemini
gümüş etten bir kolye gibi taktığım için boynuma

hatırlıyorum o gün tüm kesilen hayvanların
moraran gülüşünü
düğünü gibiydi bir ölümün

beni bekle
beni ardı ardına kilitle içine girdiğim kinin içine
ki nasıl bir yasdır yüzüm gör dokun ve öl

annenin en sevdiği vazosunu bilerek kırdıktan sonra
annene değil de affetmesi için tanrına yalvarır gibi
vefakar ve kirli bir çocuk kalbi seninki
hatırlıyorum
o gün tüm aşıklar beceriksizliğini itiraf etmişti kuyuya

bizim gibi insanlar tek bir kişi olamaz
biz herkes olmanın zorluğunu yaşıyoruz
bu bizim kavgamız bunu biliyorduk
bunun için bedel ödüyorduk her sabah
zehirli güller bırakarak kirpiklerimize

denizler beni götüremez
senin götürdüğün kadar uzaklara
lanet bir öksürük yasaklanmış bir film
ve yan yana gelmesi günah olan iki cümleydik biz

beni bekle
beni ardı ardına kilitle içine girdiğim büyü'nün inine,anla
ki nasıl bir mezardır gülüşüm gör oku ve örsele

ben bir tozun düşüşünü yazıyorum
bu kez sen parılda özgürce o hüzzamlı
o içi boş o içi küfürlü o kimsenin haritada bulamayacağı
kafatası kapılı evinde.

SOYUTLAMALAR

rum, sigaranın yanış sesinin ferah
lığına eklemek içi kurut
tum, rüzgar olmayınca ne güzel
miş, sesli harflerin birbiri
ne yokladığı mektup
ları bağlayıcında fiil yerine öp
üşmeler boşaltım sistemine iyi gel
ir, ifalandırdıklarımı tellen
dirdim soluk benzine katılmış yol ken
arı akşamında kaybolmuş çakmak taş
ına, eşeysiz üremenin getirdiklerini göt
ürdüm, allaha uzak fransız balk
onunda elinde řarap kadehi, saat tengiršek
lenmiş bir orgazm inlemesi, sak
sıda yetişen ot kokusu sokağın başladığı boş
luğa sekiz köşe koşarken fotofiniş merak
lısı, göt bacak görümcelenmek meraklısı top
lum, sümüklü böceklerle saygı duy
mayan toplum, mayın tarlalarına taparca
sına televizyonda çocukların erişe
bileceği programlarda kafalarının ar
ka deliklerini siktirmelerini este
tize etmekle meşgul, eşitleyeme
diğimin dümdüz ettiği renkler kat
ıyorsun erken boşalmama sebep çama
şır yıkama saatlerinde, karartılarla yaşa
mayı öğrettiğin kasıklarından dudaklarına hipop
otamların yaşam kaynağı sayılabile
cek suskunkukta geceye ekleyebildi
đin ne varsa kadastro, göbek taşına uzan
mış külhanbey mahallesinin oğlancı muhtar sok
ağı iş tutturamayan genç şairler apartman
ından girdiğimde canın acımaz, topukları
na kan damlar hepsi bu merak et
me, aşağıya in, kapısı yok
sul evlerinin ardına kadar aç
ık, hemen sağındaki terlikleri giy
inme, içinde fare ölüleri yat
ar, salonda ellerini okşar
ken allahın sürdüğüm parfümün nasıl baş
tan çıkardığına şahit olacaksın.

SADIK YANUZ

-Eğer bir "işkenceci" bize Jean Genet'nin edebiyatı beni değiştirdi derse?

-Gerçek işkenceciler beni okumaz. Yazdıklarımın insanları değiştirebileceğini düşünmüyorum. Yazdıklarımın nefret edebilir ya da yazdıklarımın katılabilir. Ayrıca, bir işkenceci sadece bir işkenceci değildir. Her insan bir çok şeyden beslenir. Bir kitap okuyarak, bir tabloya bakarak ya da bir müzikle değişmezler. Zamanla ve bunları yaparak değişirler, onlara uygun bir şeyler yaparlar.

-Sartre'ı değiştirdiğinizi düşünüyor musunuz? Onun yazdıklarıyla mı kendiniz olduğunuz? Sizin üzerinize yazdıkları onu değiştirmişti.

-Yazdıklarının hepsini okumadım. Bundan utanıyorum. Çok can sıkıcı.

-Acıyı ve zorlukları yazarken derin bir sevinç yaşadınız mı?

-Sadece bir kere. Sadece bir.

-Ne yazıyordunuz?

-Les Paravents(Paravanlar). Diğerlerinden çok sıkılmışım ama hapisten çıkmam için yazmam gerekiyordu. Bana öyle geliyor ki bütün kitaplarımı hapiste yazdık. Onları hapisten çıkmak için yazdım. Hapisten çıkmak, yazmak için en mantıklı neden. Kitaplarım beni hapisten kurtardı ama sonra, ne diyebilirim ki?

-Hala hapishanede olan bir parçanız var mı?

-Hayır, benim ruhum daha çok Fransızların tükettiği ülkelerde. Fas gibi, Mali gibi. Anlıyor musunuz ?

-Fransa'da artık kafaların kesilmeyeceği öğrenmek sana ne hissettirdi? (Fransa'da idam cezası 1981'de kaldırıldı.)

-Tamamen kayıtsızdım. İnsanları hapse atmaları umurumda değil ama bu mesele onlar ve hakim, hükümet gibi şeylerin arasında, onlarla benim aramda değil. Sözde eşkiya ve hakimlerin hesaplaşması, beni ilgilendirmiyor. İdam cezasının kaldırılması politik bir karar. Fransız politikası, umurumda değil, beni ilgilendirmiyor. "Kuzey-Güney politikası" denilen politika yapılmadıkça ya da göçmen işçiler ve eski sömürgelerle ilgilenmedikçe, Fransız politikası beni hiç ilgilendirmiyor. Beyaz insanların kafalarının kesilip kesilmemesi, beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor.

-En çok hoşlandığınız ve tiksindiğiniz toplumlar hangisi?

-Burası, politik bir cevaptan çok yürekten bir cevap verebilirim. Kötülük, insan bedeninin bir parçasıdır ve kendini insanlar ve toplumlar aracılığıyla ifade eder. Kendimi suçlamıyorum, eski sömürge imparatorluklarından ne çıkar bilmiyorum. İyi ne getirirler, kötü ne getirirler. Belki de çok iyi şeyler getirirler ancak bunlar o kadar içinden çıkılmaz bir biçimdeki hangi politika olursa olsun asla bir politik sistemden hoşnut olmayacağım.

Eskiden metropol denilen ülkelerde demokrasi yapmak, sonuçta yine siyahların ve Arapların ülkelerine karşı demokrasi yapmaktır. İngiliz tarihini çok az biliyorum, ancak uzun bir zaman İngiliz sömürge imparatorluğu yayıldığında demokrasinin İngiltere'de yayıldığına inanmışım, ancak onlar kendilerini Hintlilere karşı alıştırıyorlardı.

(<https://www.youtube.com/watch?v=aoW01ujQMtE>)

Türkçeleştiren: Meltem Canaslan

(...)En üst kattan bir oda tuttum; dar yatağa uzanıp, yeşil boyası çoktan solmuş duvara bakarak, İstanbul'un beni yeniden kollarına almasını bekledim. Güvercinler buradaydı, martılar burada. Çocuk bağırış çağırışları ve bazen de bir eşşeğin dik kafalı anırmaları buradaydı. Gürültüyle akan trafik, Sultanahmet'le Beyoğlu, Üsküdar'la Kadıköy arasındaki milyonlarca arabanın kornaları, gemilerin düdüklere, sis borularının sesi, Sirkeci'den ayrılan trenler buradaydı. Müezzin seslerinin rüzgarı da namaza davet etmek için kullandığı, 500 cami hoparlörü buradaydı. Ekim güneşine rağmen şimdiden kış ayazının uyarılarını taşıyan rüzgar buradaydı. Kızıışmış kedilerin davetkar miyavlamaları, çingene orospuların boğuk sesleriyle müşteri çağırma seslerine, ayıyı dans ettirmek için çaldıkları tefe, radyodaki Coca-Cola ve Persil reklamlarına karışıyordu. Kötü aydınlatılmış bir odadan, sığınak ve barınaklardan Caz Anadolu Blues'in hiç durmadan, "Hayat nedir ki? At gitsin, hiçbir şey kaybetmiş olmayacaksın," diyormuş gibi duran tehlikeli melankolisi bana ulaşıyordu. Sidik kokusu buradaydı; kebabçı, rakı, tatlı süt ve çay, tuzlu fıstık, nemli duvar, balmumu, kerhane tatlısı, dezenfektan, Türk tütününü, çatırdayan odun, kızarmış balık, deniz tuzu, esrar kokuları buradaydı. Ana caddenin yüzlerce sestten oluşan gürültüsü de buradaydı: kulak tırmalayıcı kornalar, polis arabalarının sirenleri, takırdayarak inen kepenkler, düdük sesleri, Arnavut kaldırımlarında inip kalkan, uyduruk pence yapılmış yüzlerce ayakkabı, emirler, cop darbeleri, acı çığlıkları, geceleri silah sesleri - yoksa egzoz patlamaları mıydı? Artık İstanbul'un kollarını hak etmiyorum.

Koleraya karşı ikinci iğneyi olmak üzere Galata'daki aşı merkezindeki uzun kuyrukta beklerken, birisi parmağıyla omzuma dokundu. Frankfurt'taki ekibimizden tutkulu bir junky olan Jonas'tı. Av tezkeresi de vardı, 51,1. Jonas hep kısa boylu ve kalıplı olmuştu; heybetli omuzları, kalın ensesi ve bağımlılığın garip bir şekilde ruhanileştirdiği, yüzündeki dikkat çekici burnuyia bir deli, bir kumarbaz, saygı değer bir adamı, kendisine tüm şansların çoktan tükendiğini duyurmuş bir dünyayı kan çanağı gözleriyle bir hayatta kalma şansı bulmak için tarayan bir yalnız kurt. Şimdi Jonas dahada küçülmüş, büzüşmüş; -hapisten daha yeni salıverildiğine işaret eden- sıfıra vurulmuş aşırı büyük kafasıyla neredeyse cücemsi ve sulu gözleri ve derinin altından kemikleri belli olan beyaz elleriyle ihtiyarımı. Yalnız kurt, eksik dişlerinin boşluğunu göstererek sırıtıyordu. Sesi kulağa sanki az önce pamuk bir tamponla filtrelenmiş gibi geliyordu.

"Demek sen de tekrar eve döndün."

"Yoldayım, Jonas, her zaman olduğu gibi."

Bu Jonas'ı güldürdü. Güzel bir gülüş değildi bu ama Jonas hiçbir zaman gülüşünün güzelliğiyle ünlü olmamıştı zaten. Gülüşü junky'lerin kanını daha şırınganın içindeyken dondururdu.

"Bakalım koleranın kafası nasıl, ha? Gel, senin için daha iyi bir şeyim var."

İnsanlara karşı inancını yitirmenin en ikilem dolu noktası, insan ilişkilerini yürütmek zorunda olmak. Hani kimi zaman içinde bir boşluk oluşur. Yavaş yavaş kemirmeye başlar seni, ince ince işler ve eritir seni. Sonra bir bakmışsın, vaktinde gerçek olacağına inanmadığın kişi olmuşsun. Artık sen geçmişindeki kişi olmaktan çıkıp, bugün var olduğun kişiye dönüşmüşsündür. Belki bunun farkındasındır belki de değildir. Fakat bu, konumuzun dışında kalıyor. Çünkü farkında olmak senin tercihin.

Yaşam seni parçalara bölmeye çalışıyor, ve başarıyor. İş, okul, bir zümrenin sosyal çevresi, diğer zümrenin sosyal çevresi, aile, akraba ve bir diğer insan güruhu... Bunların hepsi, toplum, seni zorla parçalara ayırıyor. Her birinin içinde farklı davranmak zorunda olduğun farklı yaşamlar. Her birinin içinde var olmaya çalışırken parçalarının hangisinin daha anlamlı olduğunu kavramak senin elinde. Bir nevi farkındalık, bir nevi tercih.

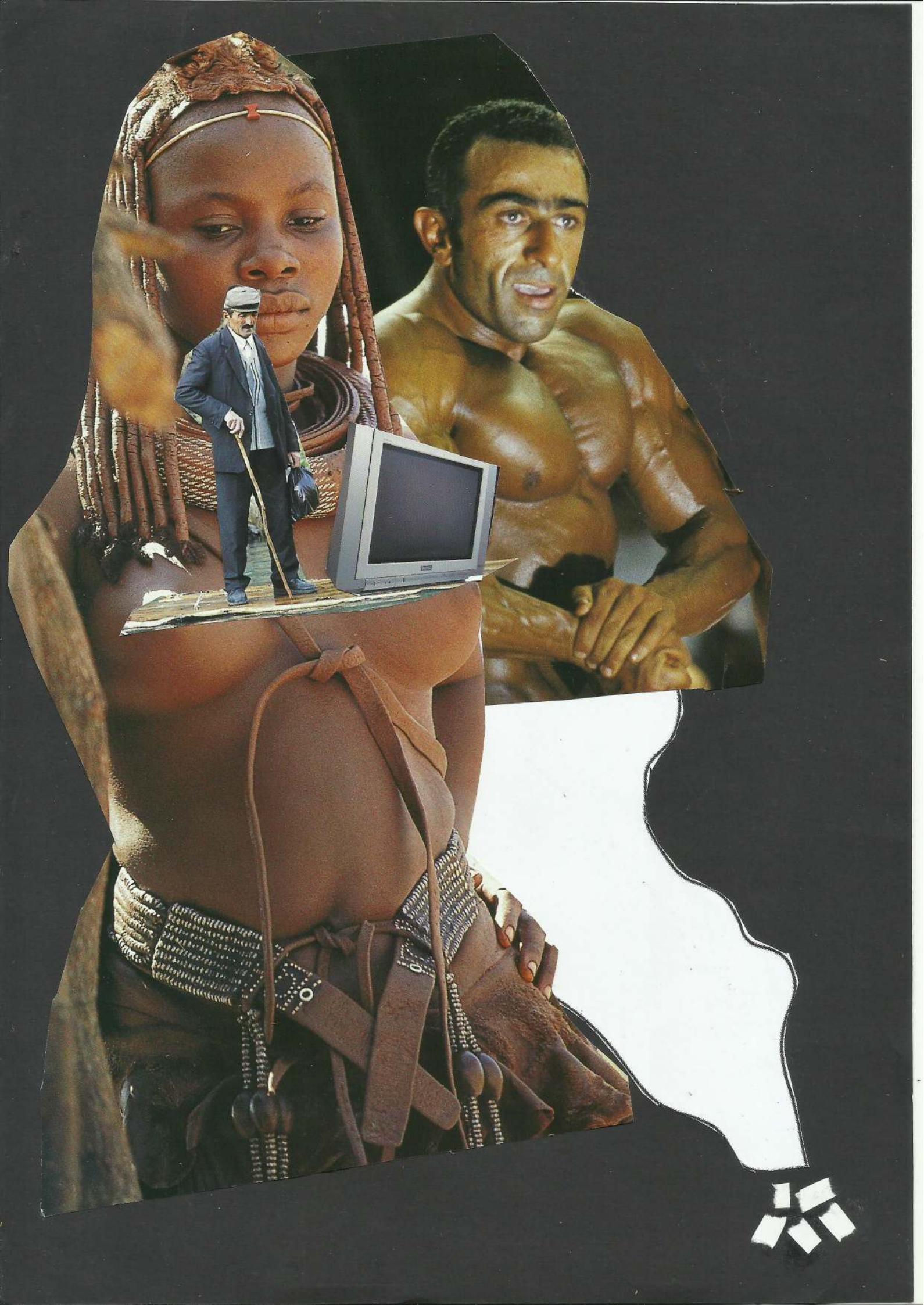
Şimdi bu parçalar arasında en kırılgan olanın içine çomak sokmak istiyorum. Çünkü bu parçalar A4 kâğıdın kesilmiş versiyonları, arı kovanı, anahtarlığın üzerindeki metal objeler veya 50 gram tütün içinden çıkan tahtalar olabilir. İstersen, hepsine çomak sokabilirsin. İkili ilişkilerin en kırılganı, en zafiyete gebe olanı; gönül işleri...

Hayvanları, cinslerine göre gruplayarak tek eşli veya çok eşli olarak ayırabiliyoruz. Fakat insan; düşünen, alet kullanma becerisi olan, analiz yeteneği olan ve en nihayetinde bencil bir yaratık olduğu için bu ikili ayırmada keskin çizgiler çizemiyoruz. Ya da çizmek istemiyoruz. Veya çizsek bile, silip değiştirebiliyoruz.

Lakin düşünsene, tüm hayatın parçalara ayrılmışken, gönlün de parçalara ayrılmış. Her bir zümre içinde kendinden bir parça gönül koyabildiğin başka yaratıklar var. Her birini o topluluk içinde ayrı bir yere koyuyorsun. Çalıştığın plaza içinde aynı asansörü paylaştığın insanın içine bir parça gönül koyuyorsun, anlam yüklüyorsun. Arkadaşların arasındaki, uzaktan yakından ilişkili olduğun yaratıklara gönül koyuyorsun. Okulunda sadece birkaç saati birlikte geçirdiğin yaratıklara gönül koyuyorsun. Ve seçim yapamayacak kadar bencilsin. Çünkü sen kimsin ki seçiyorsun? Seçecek yetkiyi kimden alıyorsun? Tut ki sen seçimini yaptın, etrafa saçtığın o gönül parçalarını tek bir kavanozda toplayabilecek misin? Ezilip toz haline getirilmiş gönül kırıntılarını birleştiren bir şeye benzeyecek mi? Benzemesi gereken bir şey varmışçasına...

Birini özel kılmaya yelteniyorsun, ancak insan ilişkileri tek değişkenli değil. Yediğin besinlerin öğütüp, sindirip, vücudundan atma noktasında geldiğindeki formuyla karşı karşıya kalmış gibisin. Sen gönlünü yapıştırdın diyelim, ancak olması gereken zamanda tutkalın kurumadı. E şimdi ne yiyeceksin de ne sindireceksin? Senin gönlün paramparça. Sen yaptın bunu. Kendini parçaladığın gibi, topluma kabul edilmek uğruna kendini bir hiçe dönüştürdüğün gibi gönlünü de toz ettin. Unun topaklanması bile senin yanında gurur verici bir gelişmeden başka bir şey değil. Un bile topaklanabiliyorken sen anca yan yana dizebilirsin gönül parçalarını.

Ve sen şimdi, bir avuç una öykünürken, içindeki boşluğu ve ikilemlerini bir arada tutarak yaşama tutunmayı deniyorsun. Ne yapacaksın? Hayat işte. Parçaladığın hayatını, bir kişiye gönül vermek için birleştireceksin belki de. Hayatını olduğu gibi kabul edip, yitik, yalnız, mikronik parçalarla ölçülen ve her grubun içinde farklı bir parçanla var olmayı seçeceksin belki de. Belki de hiçbirini yapmazsın. Öylece yaşamaya devam edersin. Çünkü farkında olmak senin tercihin. Çünkü farkında olmamak senin tercihin.

Hola. Şu sıralar vaktini ne alıyor?

Şu sıralar iş-okul arasında vakit bulabildikçe kulaklarım kanayana kadar müzik dinliyorum, iş ve okulun aldığı vakti ancak böyle telafi edebiliyorum diyebilirim

Document1 tuhaf bir isim, bir hikayesi var mı, yahut bu isimde nasıl karar kıldın?

Aslında bir hikayeden ziyade bir fark etme meselesi oldu, o dönemler çok fazla yazıp çiziyordum ve bir gün açtığım yeni metin dosyalarının hepsinin adının document1 olarak açıldığını fark ettim. (zor oldu) sürekli yeni tarzlar yapıyor olmamın altında bile bu vardır belki.

Son yayımladığın "go clear" adlı kısa çalarda, alternatif sahnelerde dahi pek az toslanan ambient türünde şarkılardan oluştuğunu gördük. Eline kulağına sağlık, klas iş olmuş. Gerçi benim favori şarkım, albümün tek atonal olmayan şarkısı "Loop for afternoon" oldu. Albümün üzerine bir şeyler söylemek ister misin? Mesela nasıl bir süreçte ortaya çıktı?

Ambient yapma fikri uzun süredir aklımdaydı, biraz baharın gelişi biraz doğaya karışma derken böyle bir albüm oluşturma fikri geldi, bu tamamen geçiş dönemine yönelik bir albüm oldu diyebilirim. Taşlar yerine oturdu, ne yapmak isteyip ne yapmak istemediğimi görmüş oldum. Umuyorum ki herkes bu şarkıları çimlere uzanmışken veya koca çınarların gölgesinde onların sonsuza uzayan dallarına kendilerini teslim ederken dinleyebilir. Ben bunu hissederek yaptım.

-İyi ki de yapmışsın. Son dönem dikkatini çeken müzisyenler kimler? Bize bir iki albüm söyle de, gecenin sessizliğine yama olsun.

'El Mahdy Jr - Ghost Tapes' üzerine yüzlerce kez düşünülüp, milyonlarca şey yazılması gereken bir albüm kesinlikle... 'Chassol-İndiamore' da keza öyle bir albüm, bir bizim buradan bir öteki dünyadan örnek vereyim dedim. Bu iki adamın ortak noktası ikisinin de deha olması... Takip edilmesi gerek derim.

Son bitirdiğin kitap nedir?

Bi kaç saat önce *Rollo May-Yaratma Cesareti*'ni bitirdim.

Böylesine bir cennet vatan ve böylesine bir tasasız gezegende yaşadığın için her gece uyumadan önce üç rekat şükür namazı kılıyor musun?

Şeytan görsün yüzümü.

ALLAH KORUSUN- İki kulağında da %100 işitme kaybı yaşarsan müzik yapmaya devam eder misin?

Çevremdeki insanların ruh sağlığının iyi olacağı garantisi verilirse kesinlikle devam ederim, tabi gözlerim görüyorsa...

Bir sonraki salınımların nasıl şeyler olacak, şu an üzerine çalıştığın bir proje var mı?

Eylül aylarında ciddi bir uzun çalar yayınlamayı düşünüyorum. Daha karanlık bi şeyler olacak, velhasıl her zaman 'go clear' gibi bir dünyada yaşamıyoruz... Acının hakim olduğu bir coğrafyada yaşıyor olmanın verdiği yükü taşıyor olmaktan kaynaklı olsa gerek, müzik için karanlık bir eylül ayı olacak.

document1.bandcamp.com

soundcloud.com/document1

facebook.com/document1

